

Ὁ ἰατρός Σχβαρευγκρόνα ἔτυχεν ὦν εἰς τῶν θερμῶν θαυμαστῶν τοῦ Νόρδενσκιολδ· διὰ τοῦτο δ' ἀκριβῶς ἔφερε τὸν λόγον περὶ τοῦ βορειοανατολικοῦ πόρου. Ἠὐχαριστήθη λοιπὸν τὰ μέγιστα ἐκ τῆς εὐκρινείας τῶν ἀπαντήσεων τούτων.

Τὸ βλέμμα του εἶχε προσηλωθῆ ἐπὶ τοῦ Ἐρικ Ἐρσεβον μετ' ἐκφράσεως ζωηροτάτου ἐνδιαφέροντος.

— Πού τὰ ἔμαθες, παιδί μου, ὅλα αὐτὰ τὰ πράγματα; ἠρώτησε μετὰ σιγὴν ἀρκοῦντως μακράν.

— Ἐδῶ, ἀπάντησεν ὁ Ἐρικ, ἐκπλαγεὶς ἐπὶ τῇ ἐρωτῆσει.

— Δὲν ἐπῆγες ποτέ εἰς ἄλλο σχολεῖον.

— Ὅχι.

— Ὁ κύριος Μαλάριος ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ καυχᾶται διὰ σέ! ἐξηκολούθησεν ὁ ἰατρός στραφείς πρὸς τὸν διδάσκαλον,

— Εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένος ἀπὸ τὸν Ἐρικ, εἶπεν οὗτος. Τὸν ἔχω ὀκτῶ ἔτη μαθητὴν μου, διότι ἦλθε πολὺ μικρὸς εἰς τὸ σχολεῖον, καὶ ἀνέκαθεν ἦτο ὁ πρῶτος τῆς τάξεώς του.

Ὁ ἰατρός ἐβυθίσθη καὶ ἀλίην εἰς τὴν σιωπὴν του. Οἱ ὀξεῖς κύτου ὀφθαλμοὶ ἔμεινον προσηλωμένοι ἐπὶ τοῦ Ἐρικ μετὰ παραδόξου ἐντάσεως. Ἐφαίνετο ἀσχολούμενος εἰς τὴν λύσιν προβλήματός τινος, ὅπερ δὲν ἐνόμισε κατάλληλον νὰ διατυπώσῃ ὑψηλοφώνως.

— Κανεὶς δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ κάμῃ καλλιτέραν ἀπάντησιν εἰς τὰς ἐρωτήσεις μου, εἶπεν ὁ ἰατρός, θεωρῶ λοιπὸν ἀνωφελεὲς νὰ ἐξακολουθήσω περισσύτερον τὴν ἐξέτασιν! Ἀφ' οὗ δὲ καὶ ὁ κύριος Μαλάριος εἶνε σύμφωνος, φθάνει ἔως ἐδῶ σήμερα καὶ πηγαίνετε, παιδιά μου.

Μετὰ τὰς λέξεις ταύτας ὁ διδάσκαλος ἐκρότησε τὰς χεῖράς του. Πάντες οἱ μαθηταὶ ἀνηγέθησαν συγχρόνως, συνήθροισαν τὰ βιβλία των καὶ παρετάχθησαν εἰς τέσσαρας σειράς ἐν τῷ πρὸ τῶν θρανίων κενῷ χώρῳ.

Ὁ Μαλάριος ἐκρότησε καὶ δευτέρον τὰς χεῖρας. Ὁ λόγος ἤρχισε βαδίζων καὶ ἐξῆλθε μετ' ἔρρυθμον βῆμα.

Ἄμα τῷ τρίτῳ κροτήματι τῶν χειρῶν αἱ τάξεις διεσπάρθησαν καὶ τὰ παιδιά ἀπῆλθον φαιδρὰς ἐκβάλλοντα κραυγὰς. Μετὰ τινα δευτερόλεπτα διεσκορπίσθησαν περὶ τὰ κυανὰ ὕδατα τοῦ ὀρμίσκου, ἐν ᾧ ἡ Νορρή ἀντικατοπτρίζει τὰς χορτοπλινθοσκεπεῖς στέγας τῆς.

[Ἐπεται συνέχεια].

ΣΜΥΡΝΗ

[Σμύρνη καὶ μικρὰ Ἀσία ὑπὸ ἔποψιν οἰκονομικὴν καὶ ἐμπορικὴν, ὑπὸ Δημητ. Γεωργιάδου (Σμυρναίου), μετὰ προλεγόμενων ὑπὸ Ἀρθούρου Μαγκίν (Α. Mangin). Μετὰ πίνακος γεωγραφικοῦ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας καὶ σχεδίου τῆς πόλεως Σμύρνης. 1885.]

Ἡ συγγραφή βιβλίου σκοποῦντος νὰ καταστήσῃ γνωστὴν εἰς τὰς Εὐρωπαϊκὰς ἀγοράς τὴν οἰκονομικὴν καὶ ἐμπορικὴν κατάστασιν πόλεων καὶ ἐπαρχιῶν, εἴτε τῆς ἐλευθέρας εἴτε τῆς δούλης Ἑλλάδος, εἶνε ἐργασία ἐθνικὴ, ἀξία παντός λόγου καὶ πάσης τιμῆς. Διὰ τοιούτων βιβλίων γεγραμμένων μάλιστα ἐν ξένη γλώσσῃ, κινεῖται τὸ διαφέρον τοῦ εὐρωπαϊκοῦ ἐμπορίου ὑπὲρ εἰσαγωγῆς εἰς τὴν Εὐρώπην νέου ἑλληνικοῦ προϊόντος καὶ βιομηχανήματος, ἢ εὐωνότερας ἀγορᾶς, καὶ μεταφορᾶς, καὶ παραγωγῆς ἀφθονώτερας, καθίσταται δὲ καὶ ὁ τόπος ἐν γένει γνωστός, καὶ διδεται νέα ζωὴ ἐκάστοτε ἐνεργός, ἐκεῖ ὅπου πρότερον ὁ κάτοικος δὲν ἐφρόντιζεν ἢ περὶ παραγωγῆς πρὸς ἰδίαν μόνον αὐτοῦ χρῆσιν καὶ συντήρησιν, οὐδὲν ἔχων ἐλατήριον, ἢ οἰονδήποτε ἄλλο συμφέρον ἀσκόπως νὰ παραγάγῃ πλεῖονα.

Ἐν Ἑλλάδι οἱ συνεχεῖς ἀγῶνες τῶν πολιτικῶν κομμάτων, γέννημα ὄντες οὐχὶ τοῦ συνταγματικοῦ πολιτεύματος, ἀλλὰ τῆς ιστορικῆς καταστάσεως τῆς χώρας, ἀπερρόφησαν πᾶσαν προσοχὴν τῶν κατὰ μέρος πολιτῶν ἐπὶ τῆς ἐγχωρίου παραγωγῆς, καὶ σχεδὸν οὐδὲν βιβλίον, ὅσον ἡμεῖς γνωρίζομεν, ἐγράφη ὑπὸ ἰδιώτου ὅπως καταδείξῃ εἰς ξένας ἀγοράς τὴν ἐγχωρίαν παραγωγὴν, εἴτε τῆς ὅλης Ἑλλάδος, εἴτε τμήματος μικροῦ. Αἱ κυβερνήσεις δὲ τῆς Ἑλλάδος σμικρὸν μόνον συνετέλεσαν εἰς τοιοῦτον ἐθνικὸν ἔργον διὰ φυλλαδίων τινῶν, καὶ διὰ στατιστικῶν ἐνίοτε πληροφοριῶν κατὰ μακρὰ χρονικὰ διαστήματα δημοσιευομένων. Ἐν τῇ ἐκθέσει δὲ τῇ τελευταίᾳ τῶν Παρισίων ἐγένετο βῆμά τι πρὸς τὰ πρῶσω ἐκδοθειςῶν μονογραφιῶν ἑλληνιστῆ καὶ γαλλιστῆ τῇ χορηγία καὶ προτροπῇ τῆς ἐπιτροπῆς τῶν Ὀλυμπίων περὶ τῶν ζῶων τῆς Ἑλλάδος ὑπὸ τοῦ κ. Θ. Χελοδάχ, περὶ τῶν ὀρυκτῶν ὑπὸ τοῦ κ. Κορδέλλα, περὶ τῆς γεωργίας ἐν Ἑλλάδι ὑπὸ τοῦ κ. Τομπάζη, καὶ στατιστικαὶ σημειώσεις ὑπὸ τοῦ κ. Μανσόλα.

Ἐπὶ τῶν χρόνων τῆς δουλείας, ὅτε ἡ Ἑλλὰς διετέλει ἔτι μᾶλλον χώρα ἄγνωστος, οὐ μόνον ἰδιῶται ἦλθον εἰς αὐτήν, ἀλλὰ καὶ ξένοι κυβερνήσεις, ὡς ἡ τῆς Γαλλίας, ἀπέστειλαν εἰδικούς ἀνδρας πρὸς ἐξερεύνησιν οὐ μόνον τῆς γεωγραφίας καὶ τῶν ἀρχαιοτήτων ἀλλὰ καὶ τῶν προϊόντων, τῆς ἐμπορίας, καὶ τῆς βιομηχανίας. Αἱ ἐκθέσεις τοῦ ἐν Θεσσαλονίκῃ προζένου τῆς Γαλλίας Φελίξ Μπωζοῦρ περὶ τῆς καταστάσεως τοῦ ἑλληνικοῦ ἐμπορίου κατὰ τὰ

Οὐλον τὸν κόσμον γύρευε, πονέντε καὶ λεβάντε,
νὰ ἔρω ἴνα φίλον πιστικὸ ἴσῃν καὶ τὸν ἀπατό μου.
Δὲν ἦρα φίλον πιστικὸ μὴδ' ἀδελφὸ καλλιάν του
ἴσῃν τὸ σπαθάκι μ' ἀδελφῷ, ἴσῃν τὸ πουγγί μου φίλο.
Κι' ὅπου κανυγὰς καὶ πόλεμος πολέμα σὺ σπαθί μου,
κι' ὅπου ἴναι γάμος καὶ χαρὰ ἔδιδας σὺ πουγγί μου.

(Δημῶδες κρητικὸν ᾄσμα.)